

РОЗДІЛ 1

Уночі, коли всі спали, вона встала і взяла три свої найдорожчі речі: золотий обідець, золоту прялочку і золоте мотовильце; три свої сукні з сонця, місяця та зір вона склала в горіховій шкаралущі, надягла плащ з усіляких хутер і помастила собі обличчя й руки начорно сажею. Тоді віддала себе в руки Божі й пішла...

З казки «Різношерстка» братів Грімм

Мої ноги з плюскотом опустилися в калюжу. Вода забризкала мене аж до литок і змочила поділ ідіотської сукні, яка була така пишна, що я ледве могла в ній рухатися. Хоча це мені заступило зір, я ще глибше натягла на обличчя капюшон синього плаща і відразу ж зайшла якомога далі в тінь. Пульс гупав так сильно у вухах, що я майже не чула нічого більше, а на язичку відчувався кривавий присмак потрісканих судин у моїх легенях.

Засапавшись, я затримала дихання, щоб крізь шалене стукання серця прислухатися до кроків, які належали не мені. Трое моїх сторожів були тихі, як подув вітру, і за ті два тижні, які мене протримали на балі-маскараді, вони так добре закарбували в пам'яті кожен мій крок і всі мої рухи та звички, що я, напевне, не могла навіть пукнути, щоб хтось із них трьох про це відразу не знав.

Мені аж ніяк не хотілося починати із *нього*. Він не лише був як тінь, яка йшла за мною, він і справді був тінню. І я ніяк не могла

позбутися відчуття, що він грається зі мною, як кіт із мишею. Він відпускав мене, давав мені змогу втікати, але тільки заради того, щоб ліниво догнати і в останню мить притягти до себе знову. І хоча щоразу кипів від люті, коли я знову пробувала наживати від нього п'ятами, я була майже впевнена в тому, що він потай втішався цією грою, і через це вся ця історія видавалася ще химернішою, ніж була досі. Через нього всі мої спроби втекти перетворилися на гру. Через нього я стала чимось таким, чим можна було гратися... І після кожної спроби втечі, яка виявлялася невдалою, він мене принижував ще більше. Це робило мене слабкою, а його ще сильнішим.

Від самої цієї думки я люто заскреготіла зубами.

— Чого ти чекаєш? Біжи вже нарешті. Дорога вільна, — запищав голос з-під моєї руки.

— Тсс, — прошипіла я і притисла міцніше клітку до себе. Клітку, у якій сидів горобець, відчайдушно тримаючись лапками за сідалце — так, щоб через мій біг його не кидало весь час туди й сюди.

— Ти мусиш... — заговорив горобець.

— Заткни пельку, Авері, — прошипіла я до свого кузена, який ображено настобурчився. — Ти знаєш, що сталося минулого разу, коли ми думали, що все тихо. — Я поглянула багатозначно на його суттєво меншу і вкриту пір'ям фігуру. Авері явно багато втратив під час цієї невдалої операції. І найбільше втратив у зрості. Він був мініатюрний.

— Цього разу ми просто не будемо красти коня, — прогарчав Авері.

— А хто б міг знати, що навіть коні тут страшенно злі, що вони затопчуть нас майже до смерті і будуть волокти назад?

Горобець видав звук, що скидався на презирливе пирхання.

— Усе тут трохи звихнуло.

І це не применшення. Я ніколи ще не була така налякана, як за останні два тижні свого життя. Навіть не згадуючи про ті витончені знущання, які Блек придумував для особистого задоволення. Ще й дотепер мене лякає думка про ту комаху, яка, пропхавшись мені у вухо, змусила мене вибовкати всі мої думки. Як же я не навиділа тих вуховерток.

Я міцніше притисла Авері до себе і побігла, зігнувшись, у тіні темних провулків попри велику площу, яка відкрилася попереду. Небо над нами зблякло і стало темно-сірим, немовби весь колір — тепер, коли зайшло сонце — поволі вимивався зі світу. Та навіть уночі на карнавалі ніколи не було по-справжньому темно. Для цього там було занадто людно, голосно і яскраво, неначе це місце умисно випромінювало життя, щоб принадити всіх людей. Утім, опинившись в решті-решт усередині, вони ніколи більше не вибиралися звідти. Нікому ще це не вдалося. Немов це була гігантська венерина мухоловка.

Звідси я ледве могла розгледіти межу карнавалу — вона виглядала здалеку як чорний край лісу. Тінь, яка весь час ставала темнішою, тоді як сам карнавал світився дедалі ясніше. Мені лиш треба дістатися до межі і зникнути там разом з ніччю. Зникнути в ній.

Крім того, сьогодні був молодий місяць. Якщо мені й випаде шанс колись розчинитися в ночі, то це має статися саме сьогодні. Це повинно нарешті подіяти. Жодних інших варіантів вже не залишилося. За ці останні два тижні ми з Авері випробували все можливе, щоб вирватися звідси. І тепер я втомилася, лютувала і не знаходила собі місця. У мені зяяла діра, про яку я зовсім не знала. Вона була темна, така темна... і що довше залишалася тут — разом з ним! — то гірше мені було. Я не могла здатися. Я боялася, що зі мною станеться, коли це зроблю.

Тож ще сильніше натягла капюшон на обличчя і побігла щосили. Сміх гостей долітав до мене зусібіч і водночас нізвідки. Так

само як і запах троянд та цукру. Навіть легка мжичка навколо здавалася теплою, мерехтіла як діаманти і солодко пахла. Музика смикала і тягла мої м'язи, сплутувала думки, але я відпрацювала кожен свій крок, я знала, що роблю.

Не прислухатися, дихати лише поверхнево, не придивлятися.

Я зафіксувала місце перед собою і побігла так швидко, як тільки могла, водночас зосередившись на тому, щоб увесь світ навколо не зміг мене поглинути. Мій одяг тихо шелестів, коли я перебігала через випуклий скляний міст, але замість того, щоб прямувати далі, рвучко спинилася і подивилася вниз. Там було досить глибоко. Одного стрибка достатньо, щоб впасти в крижану воду, але поряд бігла вузька стежина, і вона, на відміну від решти карнавалу, була занурена в темряву. Немовби світло відступило від цього світу.

Кинувши квапливий погляд через плече, я відставила клітку Авері, а тоді розмотала простирадла з тіла і зв'язала їх у ливну. Міцно прив'язала імпровізовану ливну до скляних поручнів і спустила її вниз крізь щілину. Кінець відразу ж змочила вода з каналу.

— Усе зрозуміло... — я тремтливо зітхнула і захопила клітку за позолочене кільце, тимчасом як мій кузен тривожно виглядав наших можливих переслідувачів.

Це було майже неможливо — триматися рукою за ливну і не відпускати водночас клітку, але в мене не було іншого вибору, і, крім того, я не хотіла, щоб Авері скупався мимоволі. Я мало-помалу опускалася вниз. Мої м'язи тремтіли від напруження, поки я розглядала вузли, молячись про те, щоб вони трималися. Ливна витримувала... принаймні поки що.

— Райн, у мене пір'я стовбурчиться на шиї, кажу тобі, вони знають, що ми пішли, — прошипів до мене Авері.

— Я вже це роблю, — прогарчала я до нього, відчуваючи, як горять з болем м'язи. Ця дурна клітка була така важка. Найбільше

мені хотілося кинути її вниз, провалитися туди самій, але натомість я стиснула зуби і полізла далі.

Тканина натирала руки, і від печіння хвилі болю пробігали мені крізь пальці аж до плечей. Вітер дув так сильно, що одяг шмагав мене по ногах. Вода там, унизу, похмуро й жадібно позирала на нас. Солодкий присмак крові зміщувався з чимось кислим на моєму язичку, поки я важко дихала від напруження.

Уже недалеко. Лише кілька метрів відділяли мене від вузької стежки. Тільки-но впевнилася, що не зламаю всі свої кістки, вагалася я недовго. Я розхитала линву трохи, щоб не впасти у воду, і стрибнула. Вітер розвіяв мені волосся, і вже невдовзі я гупнула з усієї сили вниз. Моя кісточка хруснула, клітка Авері випала з руки і покотилася до води.

— Райн! — крикнув мій кузен, який крутився в клітці як білка в колесі.

— Чорт! — зі скривленим від болю обличчям я пірнула за ним услід і зупинила клітку, перш ніж вона плюснула у воду. Мій кузен чіплявся невеличким крилом за решітку, і його дзьоб випивався з неї лише за кілька сантиметрів від води.

— Чорт забирай! — пропищав він.

— Пробач! — Я поставила клітку поряд із собою і полежала якусь мить, розпластана на землі, поки дощ періщив мені в обличчя. Краплі збігали, як сльози, мені по щоках. У носі гупала кров, та коли я змогла все ж зігнути пальці, то принаймні переконалася, що не зламала її.

Мені пощастило.

— Чому ж героїчні втечі такі болісні? — запитала я, тимчасом як мій кузен пурхнув на своє сидальце, увесь розтріпаний.

— Можливо, тому, що ми не герої, а всього-на-всього школярі, яким ліньки ходити на фізкультуру? — відказав він мені.

— О так, це... — переводячи дух, я сіла і скривила стражденно обличчя, перш ніж звестися на рівні ноги. Як же мені тепер хотілося бебехнутися на зручну канапу, розірвати пакунок з чипсами і дивитися серіал на «Нетфлікс».

Там була канапа, але вона стояла коло нього. І нізачо у світі я не ділила би свої чипси з ним. Так, він міг мати майже такий самий вигляд, як Коул. Від думки про нього мене пройняв тупий біль, який я швидко відігнала.

Стиснувши міцно зуби, я покульгала далі. Вузька дорога звернула праворуч, геть від річки. Геть від усїєї метушні. Цей провулок був моєю схованкою. Звичайною мишачою норую. З власної волі сюди не міг приблукати ніхто. І якщо таке й справді траплялося, то кожен старався якнайшвидше втекти знову під світло. Тут не було майже нічого. Ні блиску, ні розкоші, ні магії, немов це якийсь обшарпаний закрайок. Обшарпаний, тому що ніхто не завдав собі клопоту заповнити цей закуток барвами. Це був темний бік карнавалу. Мені знадобилося майже два тижні, щоб знайти цей сліпий завулок серед загальної метушні. Якщо мені пощастило, то ні він, ні мої вартові не дізналися, що я можу пролізти в цю нору. Якщо ж вони все-таки мене зловлять, то ця облізла діра вже не порятує. А тоді.... тоді ми втратимо свою останню можливість втекти звідси.

Я притислася до стіни будинку і обережно побігла далі повз перекошену будівлю, що, схоже, от-от обвалиться під власною вагою. Можливо, спереду вона здавалася барвистою і принадною, але тильна її стіна була зовсім сіра. Штукатурка на ній обвалилася, і пахла вона вологою та пліснявою. Осадкуваті двері виринули переді мною. Над ними була прибита вивіска із зображенням повішеного чоловіка, який хитався на мотузці зі зламаним карком. На ній був напис: «Дурний повішеник».

Бар.

Я виявила його під час останньої спроби втечі, але це не було те місце, де збиралися радісні гості карнавалу. Ні, це місце для монстрів. А на вулицях уже й так було забагато монстрів. Немовби вони вилізали, як паразити, з його тіні. Вони всі збиралися тут, обмінювалися грошима, отрутою, зброєю, брехнею або знаннями.

Щойно вийшла з бару, переді мною з'явився ще один провулок, схожий на довгу вузьку трубу. Стіни будинків стояли химерно перекошені та скривлені, наче прогнілі зуби в пащі. Темрява ставала дедалі густішою, і я побігла швидше, дихаючи тепер уривчасто й хрипко. Удалині можна було ще розчути сміх і веселощі, що панували в самому серці карнавалу. Але тут, унизу, ці звуки скидалися на спотворене відлуння. Глумливе й похмуре, що збільшило мою параною ще в кілька разів.

Я побігла швидше, так швидко, що мало не наступила на поділ своєї ідіотської сукні. Лаючись, ухопилася за стіну будинку і мало не випустила з рук Авері, який обурено залопотів крилами в клітці.

— Вважай! — пропищав він.

— Я роблю все, що можу, — пирхнула я до нього.

Моє гарячкове дихання виривалося з рота димними клубами пари. Уже скоро знову настане зима. Найімовірніше. Чесно кажучи, я вже не знала, чи пори року змінювались у природному порядку, відколи він прокинувся. Принаймні ставало чимраз холодніше. Або, можливо, це враження виникло в мене тільки тому, що страх засів у моїх кістках.

Полегшене зітхання вирвалося з мене, коли ми вийшли на тротуар, що був освітлений старомодними вуличними ліхтарями. За ним була річка, якою коли-не-коли пропливали в гондолах гондольери, щоб зникнути вже невдовзі в глибинах карнавалу. А за нею? За нею простягався ліс. Тут не було моста, яким я б могла скористатися. Наступний стояв посеред метушні. І на

ньому мене вже один раз піймали. Позаду було все те саме. А тому в мене була лиш одна можливість.

Я поставила на землю Авері і придивилася до води, що лизала мої черевики. Побачила в ній саму себе. І нікого більше. Жодної іншої особи, як і всі попередні роки, коли я дивилася на дзеркальну поверхню. Жодного юнака з темним волоссям, який дражнив мене, розказуючи, що я хроплю вночі, як бензопила. Як же я тепер хотіла, щоб усе було знову так само, як і колись. Тоді, коли я вважала Бу звичайним уявним другом або, в найкращому разі, обридливим домашнім духом. Немов не прокидалася ніколи його біловолоса подоба, яка змінила цілком моє життя. Від думки про нього мені здушило горло. Його не було більше поряд, але все, що він устиг розбити в мені, я й досі ще не могла зліпити до купи. Обличчя, у яке була закохана, не припадало до мене очима віддано, а скидалося радше на страхітливий кошмар, що вічно мене переслідував.

Я приплющила очі і знову зосередилася на теперішньому. Не могла дозволяти собі відвертати увагу. Сповнившись рішучості, намацала за спиною шнурівки сукні і заанімілими пальцями розв'язала їх. Усе це лайно тривало аж надто довго, і вже невдовзі я просто рвала пальцями стрічки, аж поки врешті не звільнилася настільки, що могла вирватися із шовку. Нижні спідниці також опинилися в купі одязі під моїми ногами. Чисто заради задоволення я їх з усієї сили копнула.

Від холоду все моє тіло вкрилося гусячою шкірою. Несподівано я почала стукотіти зубами. Дідько, тут і справді було надто холодно, щоб стояти в самій лише білій комбінації. Та у важкій сукні я напевно пішла б відразу на дно. Вода була така темна, немовби хтось вилив у неї смолу. Від самої лиш думки про смолу і ту людину, що з нею була пов'язана, дроз пробіг по моему тілі. І на якусь коротку параноїдальну мить я уявила, що чиясь рука виринає з води і тягне мене щосили вниз.

Я закліпала часто і відігнала страх — так, як лише могла.

Зараз.

Зараз або ніколи!

Я набрала в легені повітря, приготувалася до холоду, що мав стати ще сильнішим, і стрибнула в річку. Почулося плескання, і якусь мілісекунду я не відчувала майже нічого, аж поки всі мої м'язи не напружилися. Моя шкіра буквально горіла, і мені здалося, що я обертаюся на кубик льоду. Холод був такий болючий, що ледь стримала крик. Черевики налилися, як не прикро, водою, і я відчула, що стала на десять кілограмів важчою. Чорт, про них я зовсім забула! Дрижачи, стягнула їх із себе, замахнулася і перекинула на другий берег. Вони впали на волосину далі від води, і тоді я обернулася і взяла в руку клітку Авері. Її частина занурилася у воду, і мій кузен притиснувся до самого дашка, щоб мимоволі не взяти пташиної ванни.

— Нам треба терміново дізнатися, як відкрити цю ідіотську клітку, — прогарчав мій кузен, немовби минулі кілька днів ми не сушили собі цим голову.

— І ми це зробимо, якщо зараз не втонемо, — відповіла я задихано, стараючись не піти на дно, поки плила через річку, дригаючи ногами.

На відміну від Авері, я не була доброю плавчиною. Радше олив'яною качкою, а не лебедем, і мої м'язи так залякли від холоду, що видавалися втричі важчими, ніж мали би бути.

— Гм-м... Райн. Райн... Я скоро намокну! — прохрипів кузен мені на вухо.

— Ну тоді... затримай дихання, — видушила я задихано з себе, думаючи відчайдушно про те, як би втриматися на поверхні під вагою клітки.

Нарешті. Берег був уже зовсім близько. Я заборсалася сильніше, а тоді раптом це почувла. Лопотіння крил. Просто над собою.

Пирхаючи, піднесла догори голову і побачила над собою обриси птаха. Такий темний, що він зливався з ніччю. Я заборсалася сильніше, і через це ще більше води хлюпнуло в клітку.

— Не психуй! — прошипів мій кузен.

— Вони нас знайшли! — огризнулася до нього я.

— Може, це просто птах. Ти не досягнеш нічого, втопивши нас зараз обох.

— До біса все це... — прогарчала я, намагаючись заспокоїти пульс і не нервувати.

Авері мав рацію. Можливо, це був лише випадок. І птах цей — зовсім не ворон. Але, на жаль, лопотіння ставало гучнішим. І потім з'явився ще один птах, а тоді ще один. Усього три.

— Це вони, — сухо ствердила я.

— Дідько, — промурмотів мій кузен, і я ковтнула воду, коли один з птахів шугнув униз.

Його тіло оберталося, як наконечник стріли, коли пірнуло на землю, зашелестівши крильми. Воно ставало більшим, стрункішим, м'язистішим, і тоді врешті з нього злетіло, закружлявши, пір'я. На березі, до якого я зібралася плисти, сиділа навпочіпки сильна чоловіча фігура в темних обладунках, що скидалися на жорстку шкіру, і заступала мені дорогу. Її обличчя було обрамлене іржаво-червоним волоссям, недбало зв'язане вузлом на шиї. Високі вилиці, світла шкіра, пронизливі темні очі.

Мельхіор.

— Моя принцесо, що ви тут робите? — запитав він, і з мене вирвалося таке жахливе прокляття, що його брови метнулися вгору.

Я крутнулася в другий бік, але тоді на землю сіли ще два інші птахи — у хмарі з пір'я, яке зірвалося з їхніх тіл. І вже наступної миті стояли переді мною два чоловіки: один зі світлим волоссям середньої довжини, а другий з коротко стриженим чорним волоссям.

Каспар і Бальцер. Каспар був такий же світлий, як Бальцер темний.

Каспар завжди нагадував мені вікінга. Його широкі м'язи плечей випиналися щоразу, коли він напружувався. Підборіддя, ніс і навіть рот були вугласті, а світле, до плечей волосся заплетене в коси, і з нього стирчали невеличкі металеві пластинки, які дзенькотіли при кожному русі. Його пронизливий синій погляд холодно опустився на мене. Бальцер був високий і радше по-спортивному підтягнутий, а не масивний і м'язистий, але я бачила, як він підіймав більшу вагу, ніж двоє інших разом. Він завжди був напружений, а його погляд пильний. З-під його очей не вислизав жоден мій рух. Його ліва брова була проколена двома шпильками, а на нижній губі виднівся світлий широкий шрам, немов її хтось розділив.

На перший погляд, цих трьох годі було назвати братами, однак у їхніх жилах текла спадщина Трьох воронів. Коли вони вперше обернулися в пернатих, я подумала, що остаточно втратила глузд. Магія тепер скидалася на вірус, що не тільки ширився по землі, але й пожирав людей.

Я не мала й гадки, як вони до нього потрапили, але відколи мене залишили тут, три брати стали моїми особистими охоронцями і були наче тіні, що ходили за мною повсюди.

— Принцесо, — так само обізвався Каспар, і хоч яким привабливим був цей хлопець, тоді я ненавиділа його, як чуму.

— Ні! — лише рикнула я і затупала на місці.

— Принцесо, виходьте, бо ви ще застудитеся, — сказав настирливо Мельхіор. Його руде волосся паленіло в темряві.

— Я не повернуся до нього! — крикнула я люто.

Каспар нахилив голову і опустився на коліно.

— Принцесо, будь ласка, — сказав він з таким виглядом, немов був готовий кожної миті зійти до мене у воду.

Я подивилася, важко дихаючи, на Мельхіора.

— Дозволь мені просто піти, Мельхіоре. Будь ласка. — Невиплакані сльози, страх і лють підкотилися клубком до мого горла, утруднивши мені дихання.

Але Мельхіор лише похитав головою.

— Ви мусите повернутися. Принц нездужає від тривоги за вас. Б'є на сполох увесь карнавал.

Цей виродок!

Я виплюнула воду і прогарчала до нього:

— Свою тривогу нехай він засуне в дупу.

Мельхіор не повів навіть оком. Останніми тижнями він не зводив з мене очей, і тепер я мусила виплеснути свою агресію. Утім, його голос став ледь похмуріший, так само як і очі, і мені майже здалося, що тінь від пір'я проступила в нього на шкірі.

— Будь ласка, принцесо, ми не хочемо вам завдати болю, але зробимо це, якщо ви нас до цього примусите.

— Пішов ти! — видихнула я, і Авері нервово заплескався у своїй клітці. Перед Мельхіором він відчував тваринний страх.

— Що будемо робити? — запитав Авері.

— План «Зет», — сказала я.

— А ми маємо план «Зет»?

Мій погляд опустився на клітку, яка й так тягла мене вниз.

— Уже. Тримайся міцно, — прогарчала я до свого кузена і зробила замах рукою, що під час плавання було справжнім подвигом.

— Ти що задумала? — спитав він панічно.

— План «Зет», — прокричала я, і маленький пташок припав з усієї сили до решітки.

— Принцесо... — знову заговорив Мельхіор, і вже наступної миті тверда клітка опустилася йому на голову.

Хрясь.

Голосно гупнуло, і Мельхіор, що й досі сидів навпочіпки, повалився від важкого удару на землю. Він заревів від шоку і болю. Я сподівалася, що принаймні йому зламала носа.

Каспар і Бальцер гарячково зарухалися за моєю спиною, але я вже встигла виповзти з води. Напевне, я нагадувала напівутопленого щура. Між пальцями ніг відчувала гальку, траву і мул. Кров невідомого мені походження змішалася з багном.

Не спиняючись, я хапнула повітря, схопила клітку і побігла геть. Мене тривожила думка, що я залишила свої черевики. Без них буде важче, і я знала, що можу скривавити ноги. Але головне, що я звідси втекла. Рани загояться, але якщо я залишуся тут, то може загинути світ.

— Принцесо, зупиніться! — проревів мені вслід Каспар. Його голос був як розкоти грому, і від нього дроз пробіг мені по спині.

Авері запищав з паніки, але в мене не було часу перевіряти, чи в нього все гаразд. Я бігла так, наче за мною гналася сама смерть. Гілля шмагало мене, коли забігла в рятівний ліс. Умить стало темно, як у льосі. Саме цього я й хотіла, але зрозуміла тепер, що не тільки мої переслідувачі не могли бачити, але й сама я була цілком дезорієнтована. Уже за секунду вдарилася щосили плечем об дерево. Щось гостре простромило мені ногу, і я закричала від болю. Пальці на ній судомно стислися, і щось дряпнуло мене по ногах, роздерши тканину ідіотської нижньої спідниці. Я пішла, спотикаючись, далі. Гілки хльоскали по обличчі, рвали мій одяг, як пальці, що намагалися мене стримати.

Я гарячково обернулася навколо себе, шукаючи якогось прихистку, виходу, хоч якоїсь дороги. Але було надто темно. Важко дихаючи, я вхопилася за дерево і пішла вперед, обмацуючи шорстку, оброслу мохом кору. Чимраз далі і далі. Деревя стояли так густо, що були наче купол, який простягся наді мною. У тій

безмісячній темряві я почувалася так, немов ліс проковтнув мене, як велетенська потвора.

Раптом щось ударило мене по лівій нозі.

— О-о-о! — крик зірвався з моїх уст, коли я впала важко на землю. Клітка випала мені з руки, і я почула лопотіння крил.

— Райн?

— Дідько, — видушила я з себе і поповзла, важко дихаючи, далі. Хвоя, гострі гілки і земля в'їдалися в шкіру, під нігті. Моя гомілка пульсувала, і я стиснула, лаючись, зуби. — Авері? — прошепотіла я. Біль і страх нагнали мені сльози на очі. — Авері! — крикнула я голосніше.

Ніхто не відповів мені.

О ні, ні, ні. Я гарячково нишпорилася руками по лісовій землі. Де він? Щойно я тримала його в руці. Ця проклята клітка не могла загубитися!

Моє серце гупало так сильно, що я відчула смак крові на язичку. Пальці нишпорили по землі, але там не було... нічого. Де ця клітка?

— Ав... — заговорила я і відразу змовкла, почувши це. Лопотіння крил. Крил ворона? Я заціпеніла. Затамувала дух, вслухаючись у гуготіння серця.

Здавалося, що лопотіння близько, аж надто близько, а тоді почулося каркання, від якого мені сторчма стало волосся.

Кра-а-а...

Я не сміла навіть поворушити пальцем, вже не кажучи про те, щоб дихати, хоча й відчувала лоскіт тонких і довгих павучих лапок, які ковзали по шкірі і залізли під комір моєї комбінації. Я напружилася і заплющила очі. Не здригатися, не ворушитися, не кричати...

Кра-а-а...

Кра-а-а...

Каркання ставало голоснішим. Воно лунало просто наді мною. Не рухатися, не рухатися...

Мурашки забігали гарячково по всьому моему хребту.

К-р-р-р-а!

Лопотіння крил, а тоді хрускіт гілки. Птах полетів... геть? Я затримала дихання, аж поки не почало паморочитися в голові, але лопотіння не поверталось. Тиша важким тягарем лягла мені на вуха, і я задихала тільки тоді, коли відчула, що от-от знепритомнію. Звук вирвався з моїх легень.

Хлипаючи, я потерла собі стегно, а тоді раптом відчула, як тонкі волохаті ноги повзуть по моему тілу. Душачись, я обмахувала себе руками, аж поки не зникло відчуття, що на мене позазирили павуки.

— Авері? — прошепотіла здушено я і почала сліпо мацати навколо себе. — Авері?

Утім, мій кузен не відповів. Від нього я не почула жодного звуку. Пульс гунав так сильно, що я відчувала його на шиї, намагаючись водночас залишатися спокійною. Істерика мені не потрібна. Де ж це він?

— Авері, — прокричала я так голосно, як лише змогла наважитися, і цей крик обернувся зрештою в шепіт. — Де... — заговорила я знову, а тоді це відчула. Ледь-ледь. Дотик до своєї щоки. Майже як поцілунок, шепіт, подув. Я рефлексивно вхопилася за щось. Перо. Довге і шорстке. Надто велике, щоб належати горобиному тілу Авері, брунатному і малому.

— Дідько! — вирвалося з мене тієї самої миті, коли над головою почувся тріск і щось сіло на землю переді мною. Земля сипнула мені в обличчя, і удар змішався з моїм криком, коли я відсахнулася назад.

— Принцесо.

Каспар.

СТЕЛЛА ТАК

Цей проклятий тупий вікінг.

Я горячково звелася на ноги, щоб бігти далі, але гострий біль пронизав мою литку, і я спромоглася лише поволі закульгати. Мокрота стікала вниз по моїх ногах, обмазуючи стопи. Кожен крок був мукою, і мені здавалося, що я ще більше розриваю кістку в гомілці. Наступної миті я наткнулася на стіну.

— Ух!

Повітря вирвалося з моїх легень, і я, напевно, боляче впала б на свій зад, якби не дві руки, що рвонули вперед і встигли мене підхопити. Це стискання було важке, як сталь, і абсолютно неподатливе.

— Ви не можете втекти, — слова ці пролунали як гарчання у моїх вухах.

Я ступила крок уперед, що було майже так само дієво, як штурхнути ногою стіну.

— Відпусти. Мене. Вже! — проричала я, і мій крик розітнув темряву.

— Мені шкода, принцесо, — промовив хтось. Мельхіор?

— Будь ласка! — Я задрижала всім тілом, тому що адреналін наповнив тріпотінням м'язи. Цієї миті мені хотілося лише одного — вилізти зі своєї шкури. В моїх очах замиготіло. — Ви не можете знову привести мене до нього, — благала я, ненавидячи водночас власну слабкість.

— Мені шкода, — повторив лише Мельхіор. Наступної миті я відчула важкий удар по голові. І все навколо стемніло.